

Organisationen, som besværliggør Administrationen, lad os da se at rette disse uden at gaa til en saadan Kuldkastning; thi det, der her foreslaas, forekommer mig — jeg er ligesom det ærede Medlem fra Fredericia Lægmand, men vi har begge flittigt studeret dette Spørgsmaal i de 8 Dage, vi har haft til Raadighed — at være saadan en underlig, ikke gennemtænkt Blanding af Centralisation og Decentralisation. Jeg synes for Resten, at Ministerens Fremstættelsestale — det maa jeg sige til dens Ros — saa langt fra søgte at dække derover, at den tværtimod Gang paa Gang understregede det løse i den hele Opbygning.

Man deler her Statsbanevæsenet paa langs og paa tværs, og det er en stor Fejl, hvoraf der kan opstaa mange Kollisioner. Paa langs deler man Statsbanevæsenet derved, at man efter faglige Hensyn danner 4 Afdelinger, i Spidsen for hvilke man sætter Afdelingschefer, altsaa de nuværende Direktører, og paa tværs derved, at man territorielt deler det i Distrikter — Kommissionen siger 3 Distrikter, Repræsentanterne for Tjenestemændene siger i deres Betænkning 4, og Ministeren siger 2. I Øjeblikket kan man i en vis Forstand sige, at vi har 5 Distrikter, for saa vidt som vi har 5 Kredse. Naar Ministeren foreslaar 2 Distrikter, kommer han i alt Fald ret nær ved, hvad Generaldirektionen, saa vidt jeg kan se, anser for heldigt for selve Trafikvæsenet, nemlig en Deling i to Overtrafikinspektioner.

Det ministerielle Kontor skal altsaa falde bort, og det anser jeg ligesom de øvrige Gruppe-Ordførere for at være godt. Men saa kommer vi til Ledelsen; skal man bort fra den kollegiale Ledelse? Ja, det er et stort og vanskeligt Spørgsmaal. Den højtærede Minister mente, at Loven af 1903 ikke betød nogen Forbedring. Det har ganske sikkert forbavset det høje Ting, at erfare dette, thi den kollegiale Ledelse var jo netop ønsket af den Kommission, der gik forud for Loven af 1903, og den blev, saa vidt jeg har set, anbefalet af samtlige de ærede Medlemmer, der her tog Ordet, nemlig blandt af det ærede Medlem fra Assens (Klaus Bernsten) og det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen). Loven blev da ogsaa enstemmigt vedtaget i 1903. Nu fortæller Ministeren os altsaa, at det hele var et Fejlgreb, og Tinget faar altsaa dette testimonium paupertatis. Jeg for mit Vedkommende kan tage mig det meget let, jeg havde den Gang 2 Aars Permission som Folketingsmand. Men lytter vi

saa efter den højtærede Ministers Grunde — de findes i Tidenden Sp. 2796 —, saa betegner Ministeren dem selv som Betragtninger af en noget teoretisk Karakter. Men saadanne Betragtninger er ret værdiløse i dette Øjeblik. De var ret værdifulde den Gang, vi stod overfor Spørgsmaalet: Skal vi gaa til en kollegial Styrelse eller ej? Men efter at vi har haft en saadan i 11 Aar, spørger vi ikke mere om teoretiske Grunde, nu spørger vi om Praxis. Den højtærede Minister siger, at han ikke finder det rigtigt nu at undersøge, hvorledes Samarbejdet i Virkeligheden har været indenfor den kollegiale Ledelse, om man ikke har lavet Kompromisser, noget, man for øvrigt i Statsbaneudvalget, som nævnt, anser for ganske heldigt. Han mener, det er meget vanskeligt for ham at undersøge og ikke rigtigt. Men her er dog et Omraade, hvor en Undersøgelse maa være mulig, og hvor Ministeriet formentlig maa vide Besked, nemlig om de Tilfælde, hvor Generaldirektøren er overstemt af sine Direktører, saaledes at han har afgivet Separatvotum til Ministeriet. Herom maa dette dog sidde inde med Oplysninger, og det kunde jo være interessant, i alt Fald for Ministeren, at se, hvor ofte noget saadant er sket, af hvilken Art disse Sager var, om de var af større eller mindre Betydning, hvilken Afgørelse Ministeriet har truffet o. s. v.

Den højtærede Minister mener, at i den kollegiale Styrelse arbejder enhver for sit og søger at skaffe sig det mest flatterende Resultat, saaledes at det økonomiske let skydes til Side. Jeg har tænkt meget over disse Ord, men saa har jeg spurgt mig selv om, hvorledes det vil gaa, naar Generaldirektionen ikke kommer sammen, men hver af Afdelingscheferne kan — jeg vil ikke sige — rende til Generaldirektøren, men gaa til denne. Kan man ikke med nok saa stor Vægt, naar man holder sig til teoretiske Betragtninger, sige, at under disse Forhandlinger vil netop den enkelte Afdelingschef søge at arbejde for sit, at skaffe sin Afdeling det mest flatterende, her, hvor der kun er Tale om en Forhandling under fire Øjne, hvor Generaldirektøren har Ansvar og Afdelingschefen kun i mindre Grad, medens den enkelte Direktør under det kollegiale Styre maa føle, at han sidder som Led af den højeste Myndighed, derved at han har et Ansvar og maa handle ud fra dette. Og samtidig med, at han fremfører Sagerne for Generaldirektøren, om man vil